

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2021 w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. P. (...) z siedzibą w G.

przeciwko S. D.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 21 maja 2021 roku

sygn. akt IC 33/21

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Chodzieży do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Brygida Łagodzińska

UZASADNIENIE

Powód E. P. (...) z siedzibą w G. wniósł przeciwko pozwanej S. D. pozew o zapłatę kwoty 5 232,13 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W dniu 24 listopada 2020 roku referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym w C. wydał nakaz zapłaty uwzględniający żądanie pozwu.

Pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości, nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy w Chodzieży wyrokiem z dnia 21 maja 2021 roku w punkcie 1. oddalił powództwo w całości oraz w punkcie 2. kosztami procesu obciążył powoda, wobec czego zasądził od powoda na rzecz pozwanej tytułem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty za opóźnienie kwotę 1 817 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości.

Wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim w zw. z art. 74 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał skutecznego zawarcia umowy pożyczki,
- naruszenie art. 213§2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wpłata pozwanej nie stanowi uznania roszczenia co do zasady i wysokości,
- naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że powód nie wykazał istnienia zobowiązania, podczas gdy przedłożonymi dokumentami tj. potwierdzeniem wypłaty środków w kwocie 2 500 zł, umową pożyczki z dnia 26 listopada 2019 roku oraz szczegółowym wyliczeniem wpłat dokonanych przez pozwaną i sposobem ich zaksięgowania powód wykazał pozostałą kwotę do zapłaty,
- naruszenie art. 229 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, brak uznania przez Sąd Rejonowy, że pozwana nie zaprzeczyła, że rachunek bankowy wskazany w § 10 pkt 4 umowy pożyczki nie należy do pozwanej, tym samym twierdzenia powoływane przez powoda zostały przez pozwaną przyznane,
- naruszenie art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 129§2 k.p.c. poprzez uznanie, że przedstawione przez powoda dowody nie stanowią wiarygodnego dowodu zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy z treści umowy §10 pkt 4 wynika, że w chwili sporządzenia umowy pożyczki pożyczkodawca dysponował numerem rachunku pozwanej wskazanym przez pozwaną i jest on tożsamy z numerem widniejącym na potwierdzeniu wypłaty środków,
- naruszenie art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 213§2 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia wynikających z treści umowy pożyczki w zestawieniu z wypłatą dokonaną zgodnie z harmonogramem, która stanowi uznanie roszczenia co do zasady i wysokości,
- naruszenie art. 248§1 k.p.c. w zw. z art. 243¹ k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i brak uznania przez Sąd, że wydruki komputerowe nie stanowią wystarczających środków dowodowych,
- naruszenie art. 230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo braku kwestionowania przez stronę pozwaną informacji o dokonanych przez pozwaną wpłatach i nieuznanie twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w toku spraw dotyczących wpłat dokonanych przez pozwaną zgodnie z harmonogramem stanowiącym uznanie istnienia zobowiązania i zawarcia umowy pożyczki za przyznane,
- naruszenie art. 229 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie przez Sąd, że brak kwestionowania przez stronę pozwaną faktu dokonania przez pozwaną wpłaty na poczet zadłużenia nie wskazuje, że zostały przez stronę pozwaną przyznane.

Powód wniósł zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanej na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, ewentualnie z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji celem jego ponownego rozpoznania, pozostawiając przy tym Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w II instancji według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Podniesione przez powoda w apelacji zarzuty naruszenia zarówno prawa procesowego jak i materialnego poprzez uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że powód nie wykazał zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pierwotnym wierzycielem oraz pozwaną okazały się uzasadnione. Powód dołączył do pozwu umowę pożyczki z dnia 26 listopada 2019 roku nr (...) – (...), która nie została podpisana przez żadną ze stron z uwagi na to, że umowa zawierana była za pośrednictwem platformy internetowej. I o ile uznać należy, że przedłożenie kserokopii takiej umowy nie stanowi dowodu zawarcia umowy, o tyle Sąd pierwszej instancji w sposób niedostateczny odniósł się do potwierdzenia transakcji na k. 38 akt. Z dokumentu tego wynika, że w dniu 26 listopada 2019 roku, a więc w dniu zawarcia umowy została na rachunek pozwanej przelana kwota 2 500 zł (kwota pożyczki), w przelewie wyraźnie zaznaczono, że jest to wypłata pożyczki (...) – (...). Pozwana nie zaprzeczyła natomiast, że nie otrzymała wpłaty jak również, że numer konta na który została przelana kwota pożyczki (szczególnie opisana w przelewie) nie należy do pozwanej.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że strona pozwana nigdy nie zgodziła się na zmianę po stronie pożyczkodawcy oraz że pozwana nie zgadzała się na przetwarzanie jej danych osobowych przez inny podmiot i przekazanie takich danych przez pożyczkodawcę innemu podmiotowi. Co więcej, w sprzeciwie wyraźnie podkreśliła, że umowa pożyczki objęta postępowaniem zawarta została ze stroną pozwaną jako konsumentem. Tym samym pozwana przyznała fakt zawarcia umowy pożyczki. Okoliczność ta została pominięta przez Sąd Rejonowy. Twierdzenia strony pozwanej, że umowa pożyczki nie istnieje, nie zawarto umowy i nie złożono oświadczeń woli nie zasługują zatem na uwzględnienie. Zarzut zawarty w punkcie 8 sprzeciwu ma charakter lakoniczny i pozostaje w sprzeczności zarówno z przyznaniem przez pozwaną zawarcia umowy pożyczki (w tym samym piśmie, we wcześniejszym punkcie 6), jak również z dołączonym przez powoda dowodem przelewu oraz niezaprzeczonemu przez pozwaną faktowi zapłaty części należności z tytułu pożyczki w kwocie 149,80 zł (okoliczność wskazana przez powoda w piśmie z dnia 24 marca 2021 roku). Skoro pozwana dokonała częściowej zapłaty z tytułu pożyczki, to tym samym fakt ten również potwierdza jej zawarcie.

W konsekwencji Sąd pierwszej instancji niezasadnie uznając brak wykazania zawarcia umowy pożyczki w dniu 26 listopada 2019 roku pomiędzy (...) spółka z o.o. z siedzibą w Ł., a pozwaną S. D. naruszył prawo materialne. Nie poczynił żadnych ustaleń i rozważań co do zarzutu pozwanej w przedmiocie umowy cesji. Pozwana w sprzeciwie podniosła szereg zarzutów związanych z zawartą umową cesji. Nadto umowa pożyczki wymaga zbadania zgodnie z art. 385¹k.c., czy postanowienia umowy zawierają niedozwolone postanowienia umowne. Dalsze zarzuty pozwanej zostały zawarte w sprzeciwie i dotyczyły wysokości dochodzonego roszczenia, zasadności i skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki, do których to zarzutów Sąd Rejonowy również nie odniósł się. Nie sposób zatem uznać czy i jeżeli tak to w jakim zakresie zgromadzone dowody dają wystarczające powody do zmiany wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹² §1 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Brygida Łagodzińska